

GABRIËLA
ROTGANS

Geboren: 1971

Woont: in Obdam met
Ron en drie kinderen
van 16, 11 en 2 jaar

Werkt: als verkoop-me-
dewerker, is al ruim tien
jaar als vrijwilliger be-
trokken bij **Hypo maar
niet Happy** en is lid van
de redactie van Schild,
waarvoor zij ondermeer
de rubriek Tips & Tricks
verzorgt.

Hypo maar wel happy

Hypo, hyper, de ziekte van Graves. Voor **Gabriëla Rotgans** is het allemaal bekend terrein. Een gesprek met een enthousiaste duizendpoot die zich niet op de kop laat zitten door een slecht functionerende schildklier. TEKST: TINEKE

Ik had Gabriëla Rotgans eenmaal eerder ontmoet bij een bijeenkomst van Hypo maar niet Happy. Tijdens de eerste redactievergadering van dit nieuwe magazine treffen we elkaar opnieuw. Haar enthousiasme was me al eerder opgevallen. Ze leek mij een leuke vrouw, met een schat aan ervaring. Heeft zij Hypothyreoïdie? Interessant! Mijn nieuwsgierigheid was gewekt. We maken meteen een afspraak voor een interview. Haar ervaringen zijn meer dan interessant voor andere patiënten.

WAT DOE JE IN HET DAGELIJKS LEVEN?

“Als moeder van drie kinderen van 16, 11 en 2 jaar ben ik natuurlijk best druk met het huishouden. Daarnaast werk ik 24 uur bij de Hema in Spanbroek en volg ik sinds september een cursus Frans bij de Volksuniversiteit in Alkmaar. Echt in een beginnersklasje, maar ik vind het een mooie taal. Ook ben ik als vrijwilliger secretaris bij ‘Hypo maar niet Happy’, een patiëntenvereniging voor mensen met een traag- of niet werkende schildklier, en ik zit nu in de redactie van dit nieuwe magazine.”

VANWAAR JOUW GROTE BETROKKENHEID BIJ HET WERK VAN SON? BEN JE ZELF SOMS OOK SCHILDKLIERPATIËNT?

“Na de bevalling van mijn tweede kind, in het voorjaar van 2001, werd ik er door mijn omgeving op attent gemaakt dat ik steeds magerder werd. Eigenlijk liep alles goed, mijn huis was ‘spic en span’, ik combineerde drie parttime banen met de zorg voor een kleuter en een baby. Dat ik met hartkloppingen in bed lag, stoorde mij niet

eens zo erg, en ik vond het ook niet zo gek, gezien mijn drukke leven. Een collega wees mij erop dat ze mijn symptomen ook bij een schoonzus had gezien na de bevalling. Toen ben ik eens gaan zoeken op internet en viel het kwartje. Alle symptomen waren daar! Goh, het had een naam! Dus toch maar eens naar de dokter. Deze liet meteen bloed prikken en binnen een week wist ik dat mijn schildklier te hard werkte. Via de internist ging ik door de mallemol en na onder meer een scan begreep ik dat ik de ziekte van Graves had. Ik had een hartaanval van 120 in rust. Daar schrok ik toch wel van!”

HOE VOELDE JE JE DAARNA?

“Door mijn toestand was ik een enorme ‘dramaqueen’. Dat dat ook een van de symptomen is, begreep ik pas later. Ik vond dat iedereen moest weten dat ik een ‘ernstige’ ziekte had. Ik had wel dood kunnen zijn! Ik woog nog maar 47 kg! Ik was overgevoelig, overprikkeld en psychisch gewoon niet in orde. Later, toen ik ook nog een oogziekte ontwikkelde, werd ik bijna paranoïde. Ik had constant het gevoel dat mensen naar mijn ogen keken, ook al was dat niet helemaal niet zo. Sommigen vroegen zelfs of ik anorexia had. Dat vond ik echt heel naar.”

BIJ WIE KON JE TERECHT MET VRAGEN?

“In het begin natuurlijk bij de internist. Vanaf het moment dat ik deze ziekte kreeg ben ik ook gaan surfen op het internet. Op diverse fora leerde ik lotgenoten kennen en daar heb ik heel veel van geleerd.”

‘Alle symptomen waren daar! Goh, het had een naam! Dus toch maar eens naar de dokter’

HOE ONTWIKKELDE JOUW ZIEKTE ZICH?

“Na de eerste diagnose kreeg ik het schildkliermedicijn Strumasol, waarmee de schildklier helemaal werd stilgelegd, en Propanolol om mijn hart tot rust te brengen. Na ongeveer twee weken bleek ik geen schildklierhormonen meer aan te maken en kreeg ik Thyrox erbij. Met deze methode proberen ze de schildklier weer normaal te laten werken. Na een maand kreeg ik echter allemaal rode plekkjes op mijn armen en benen en bleek ik allergisch voor Strumazol. Hierop kreeg ik van de internist een mildere versie: PTU. Dit werkte goed, alleen kreeg ik pijn achter mijn ogen en gingen mijn ogen ook heel erg tranen. Toen bleek dat ik de oogziekte van Graves had. De oogdruppels hielpen gelukkig goed, maar na een maand kreeg ik last van gewrichtspijnen. Het eerste wat ik dacht was: Oh jee, reuma. Bleek dat ik ook allergisch was voor PTU. Toen was er nog maar één optie: radioactief jodium. Ik mocht niet meer ‘hyperen’, maar moest hypo worden. Ik kreeg een hiervoor dubbele dosis: 259 MBq. Vroeger heette dit de ‘slok’, tegenwoordig is het een pilvorm. En ik kreeg een hoge dosis prednison voor de ontstekingen achter mijn ogen.

Tja, toen had ik binnen anderhalve maand hypothyreoïdie. Op internet had ik mij goed ingelezen. Ik wist dus wat mij te wachten stond: vermoeidheid en lusteloosheid. Zeker na zo’n periode van ‘hyperen’ waarin ik alles had kunnen doen, viel me dat wel erg tegen. In het begin vond ik de opbouw met Thyrox heel lastig. Al met al ben ik anderhalf jaar bezig geweest om mij goed in te stellen. Ik bleef maar restklachten houden, zoals een watterig hoofd. Omdat er nog speling zat in mijn waarden wilde ik graag Cytomel proberen. In juli 2007 startte ik hiermee en voelde vrij snel verbetering. Ik bleek toen ook een vitamine B12 tekort te hebben, en kreeg hiervoor

injecties. Ik gebruik nu Thyrox (1,25) en Cytomel (0,125 mg).”

JE PROBLEMEN ONTSTONDEN NA JE TWEEDE ZWANGERSCHAP. HOE GING HET MET DE DERDE?

“Ik kreeg eerst begin 2009, na zes weken zwangerschap, een miskraam. Iets wat vaker voorkomt, zeker bij mensen die niet goed zijn gesteld met Thyrox. Uit de bloedwaarden bleek ook dat ik meer nodig had. Niet lang daarna volgde weer een zwangerschap, waarbij Thyrox direct werd opgehoogd en ik vitamine B12 injecties kreeg. Deze zwangerschap verliep zonder problemen. Voor mij een cadeautje: Esmée! Een heerlijke meid. Na deze bevalling ben ik wel een paar weken een beetje deprim geweest, maar daarna heel gelukkig.”

WAT IS DE IMPACT VAN JE ZIEKTE OP JE WELBEVINDEN, JE RELATIE(S), JE WERK?

“Sowieso psychisch. Tegen mijn kinderen en mijn inmiddels ex-man liep ik destijds alleen maar te mopperen. In mijn werk ondervond ik veel onbegrip. Een collega had ook een ‘slok’ gehad en bij hem was alles goed gegaan. Dus wat liep ik te klagen? De Arbo-arts begreep er ook niets van. Die vond dat ik wel weer aan het werk kon. ’s Ochtends had ik nog wel wat energie, maar de baan die ik destijds had, was ’s avonds. En dan was ik gewoon op.”

EN HOE GAAT HET NU, HEB JE NOG BEPERKINGEN?

“Nee, op dit moment niet. Alleen in de winter heb ik last van gewrichtspijnen. De reumatoloog kan niets vinden. Buiten dat, gaat het op dit moment heel erg goed! Heel af en toe slaap ik ’s middags een uurtje. Maar het is niet meer zoals voorheen, dat ik iedere middag moest slapen. Dat vind ik heel positief, zeker als je bedenkt wat ik daarnaast allemaal doe!”

ZIEKTE VAN GRAVES

Ziekte van Graves (ook wel de ziekte van Basedow genoemd) is een te snel werkende schildklier waarbij het lichaam antistoffen aanmaakt die tegen de eigen schildklier werken. De antistoffen stimuleren de schildklier om extra schildklierhormoon aan te maken, waardoor teveel schildklierhormoon in het bloed komt en men gaat ‘hyperen’. De klachten die bij een te snel werkende schildklier kunnen voorkomen, zijn onder andere: een snelle hartslag, opgejaagd zijn, zweten, trillerig, veel hongeren en dorst hebben, afvalten, uitblijvende menstruatie, vermoeidheid, angst, darmklachten, struma (vergroete schildklier), psychische klachten, kortademigheid, bewegingsonrust, oogklachten en slecht slapen.

Ook je verhaal vertellen in Schild? Mail ons!
redactie@schildklier.nl